Te-ai gândit vreodată să fii altceva decât medic sau ai știut dintotdeauna că asta vrei să faci în viață? Te-a ajutat cineva să iei hotărârea?

Dorința și pregătirea mea au fost îndreptate spre a face Politehnica. Hotărârea legată de medicină a fost una spontană și de ultim moment. Nu m-a determinat nimeni spre aceasta în afară de modelul mamei mele și dorința pe care am simțit-o spre a ajuta.

Ce daruri crezi că trebuie să aibă sau că trebuie să cultive un tânăr, dacă dorește să ajute oamenii, vindecându-i trupește?

Nădejde în mila lui Dumnezeu și compasiune față de suferința omului.

Sunt atâția sfinți doctori fără de arginți. De ce tocmai Sf. Luca al Crimeii e ocrotitorul? Ce anume te-a atras din viața sau felul lui de a fi ?

M-a atras la Sfântul Luca al Crimeii sclipirea de geniu a minții sale, împletită cu smerenia adâncă a sufletului său, puse sub acoperământul lăsării asumate și depline în voia și purtarea de grija a lui Dumnezeu.

Ai prilejul de multe ori să treci de limitele meseriei de medic și să fii nevoit să ajuți pacienții și duhovnicește?

Nu am trecut niciodată din câte

știu de acest hotar. Cel mult am pus pansament de vorbă bună peste durerea sufletească a pacientului.

Cum de nu ai plecat în străinătate, unde aveai condiții mai bune ca medic?

Bunicul meu mi-a insuflat de mic dragostea pentru neam, iar mai târziu, credința mi-a deschis un orizont al împlinirii strict condiționate de reușita relaționării cu pacientul și nu de mijloacele investigaționale sau sociale.

Cu toții știm că ești foarte căutat și mulți îți cer ajutorul zi de zi. Ai și familie. Mai ai timp de tine, de exemplu: să citești, să faci altceva din cele ce te bucură sau te odihnesc ? Cum îți încarci bateriile?

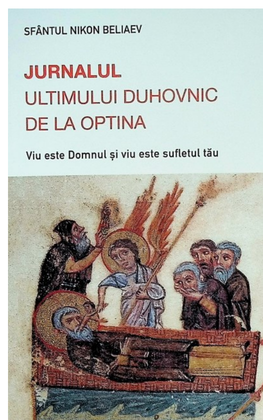
Îmi încarc bateriile lăsându-mi bateria telefonului să se mai descarce... și petrecând timp cu copiii. Cred că pentru medicii de astăzi este foarte obositor faptul că oricând și în orice situație pot fi găsiți și consultați prin intermediul telefonului.

Cât de importantă este rugăciunea în viața unui medic? Poți să spui o situație în care ai avut parte de o minune ?

Pentru mine actul medical este și prilej al rugăciunii în nădejdea dobândirii harului. Medicina naște în mod firesc rugăciune, pentru că lut pe lut nu poate folosi. Cred că o lecție bună în acest sens este deplina neputință a omenirii în fața acestui virus nevăzut. Cred de asemenea că izbăvirea va veni direct de la Dumnezeu, după ce nu vor fi dat nicicum roadele așteptate strădaniile omenești. Legat de minuni, în viața unui medic acestea sunt presărate inevitabil din loc în loc, pentru că, parcă mai mult ca oriunde, Hristos e prezent în suferință. Și dacă medicul e și el pe acolo nu are cum să nu le vadă și să asiste la ele.

Îți mulțumim!

Librăria Logos ne recomandă

ANUNȚURI

Dar pentru Bisericuță
Părintele Serafim de la Cășiel ne-a trimis în dar o raclă cu părticele din moaștele sfinților din temnițele comuniste.

1 an de la adormire
Săptămâna trecută s-a împlinit un an de la trecerea la Domnul a surorii Grațiela (mama Luciei-Carmen), cea mai în vârstă dintre noi — 96 de ani. Dumnezeu să o odihnească în pace!

ȘTIRI

Anul trecut România a înregistrat cele mai puține nașteri din ultimul secol
Calculele au fost făcute în funcție de populația feminină de vârstă fertilă din fiecare județ. În Caraș-Severin, doar 3% dintre femeile de vârstă fertilă au adus pe lume copii în 2020. Chiar dacă județul Vaslui a fost anul trecut în topul județelor cu cea mai bună rată a natalității, el a înregistrat cel mai mare procent de scădere a acesteia: cu 25% mai puțini copii născuți în 2020 față de anul anterior. Familiile numeroase se găsesc mai mult în mediul rural, cei de la oraș preferând să aibă maximum doi copii. Datele statistice mai arată că, din anii 2000 încoace, româncele au început să nască mai târziu. Aceasta ar putea avea legătură cu faptul că momentul conceperii copilului tinde să preceadă momentul căsătoriei și că după Revoluție a crescut de 10 ori rata nașterilor în afara căsătoriei.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

Excepționalul examen al femeii cananeence

Cuvânt al Părintelui Nicolae Steinhardt

„Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.” (Mt.15,28)

Etapele teribilului examen căruia Domnul o supune pe femeia cananeancă din ținutul Tirului și Sidonului se enumeră precum urmează:

Prima: *neluarea în seamă, ignorarea.*
Ea îi ține calea, topită de nefericire, strigă și-L imploră; El însă nu-i răspunde nici un cuvânt (Mt. 15, 23). O nesocotește, o disprețuiește, ba se poate spune că o și batjocorește, căci ce jignire e mai cruntă decât a vorbi cuiva și a nu primi răspuns, nici măcar a adresându-ți-se un cuvânt de supărare ori făcându-ți-se o dojană? Tăcerea aceasta, de gheață și depărtări, e mai rea decât sudalma și ustură mai cumplit decât insulta.

A doua: *respingerea intervenției* mult iubiților Săi ucenici. Apostolii Domnului, ucenicii, apropiații Săi, aceia pe care-i asigură că lor li s-a dat să cunoască tainele împărăției cerurilor (Mt. 15, 11), cărora li s-au încredințat cheile împărăției cerurilor și puterea de a lega și dezlega pe pământ (Mt. 16, 19), intervin în zadar pentru cananeancă. Ei se roagă, iar Domnul nu-i ascultă, deși altădată grăise cu a Sa gură: „Pe cel care vine la Mine nu-l voi scoate afară” (In. 6, 37). Intervenția bătrânilor lui Israel în sprijinul sutașului roman este luată în considerare (Lc. 7, 4-5), dar a ucenicilor pentru cananeancă nu.

A treia: *declinarea de competență.*
Cuvintele: „Nu sunt trimis decât către oile pierdute ale casei lui Israel (de altfel contrazise de „Mai am și alte oi care nu sunt din staulul acesta”) (In. 10, 16) constituie ceea ce în limbaj juridic se numește declinare de competență și totodată singurul caz din tot cuprinsul Evangheliilor unde Domnul Se arată procedurist. El care a pus duhul deasupra literei, El care a proclamat șubrezenia formelor și le-a defăimat cu putere, care pe farisei îndeosebi i-a mustrat pentru că nu curăță partea dinăuntru a paharului și blidului ci numai pe cea din afară, El Care mereu a învățat că esențială e substanța, El – de data aceasta - cananeencei îi opune o excepție strict procedurală și de formă; cazul tău nu intra în atribuțiile Mele. Ca și cum ar fi spus: ducă-se petiționara la

<u>17 februarie</u>:
Sf. Mare Mucenic TEODOR TIRON (†306)

„Chiar și cu foc de ai arde trupul meu și cu felurite munci de l-ai rupe, cu săbiile de-l vei tăia, fiarelor spre mâncare de-l vei da, totuși, până ce duhul meu este în mine, nu mă voi lepăda de numele Hristosului meu.”
La mănăstirea Hapovo din Serbia se află cea mai mare parte din moaștele Sfântului.

alt ghișeu, aici nu are ce căuta. E în acest legalism, în această interpretare literală a legii, în uscăciunea și asprimea acestui răspuns procedurist ceva nu numai cu totul lipsit de seamăn în referatul evenghelic, dar și cu desăvârșire contrar duhului hristic și reacției constante a Domnului în prezența relației dintre formă și fond.

A patra: insulta, jignirea, ocara.
După ce – cu vorbe ca de gheață – și-a declinat competența, Iisus trece la insulte directe, la ofense grele și la cinica zeflemisire. El, Care stabilise că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă și cine va zice fratelui său „nebunule" vrednic va fi de gheena focului (Mt. 5, 22), El o apostrofează pe cananeancă și-i azvârle proverbul cu pâinea ce nu se cuvine a fi dată câinilor. Altfel spus făcându-i pe solicitantă și pe ai săi câini, iar pe ea personal – consecvent celei mai elementare logici – o definește cățea.
Atât de ciudată e această scenă (în total contrast cu spiritul evanghelic) încât nu o putem înțelege decât ca reprezentând etapele unui examen, a punerii la încercare a unei credințe și a unui caracter. Iar candidata cum dovedește că a trecut proba, prin ce își câștigă excepționalele calificative și premiul ce i se acordă?

a) Prin ***credință***. Ea, păgâna, străina, vine cu deplină încredere la Hristos și nicio clipă – în toată vremea crescândelor greutăți ale examenului – nu se îndoiește, nu se supără, nu cedează ispitei de a renunța să mai ceară, imboldului de a se îndepărta și a-și căuta de treabă, nu manifestă o cât de mică slăbiciune;

b) Prin ***dezinteresare***. Nu cere pentru ea, cere pentru fiica ei;

c) Prin ***curaj***. Curajul de-a revendica, acolo pe pământ cananean, ajutorul unui iudeu. Apoi curajul de a rezista afronturilor, insultelor ce i se aduc în public. În sfârșit curajul (ori îndrăzneala) nu numai de a cere, ci și de a striga;

d) Prin ***siguranță***. Cananeanca perseverează, nu se dă bătută, pare a cunoaște parabola judecătorului nedrept (ba și mai mult: a ști că judecătorul acesta nu-i nedrept ci numai exigent. Ne este poate îngăduit a presupune că ea a intuit sfântul „joc" al Domnului);

e) Prin ***bunăcuviință***, impecabilă ***politețe*** și nedezmințită ***eleganță***. Nu-i luată în seamă, e respinsă, e alungată, e bruftuluită, e insultată, e făcută de râs și ocară – și-și păstrează totuși, neîntrerupt calmul, nu încetează a se purta și a răspunde cu cea mai desăvârșită cuviință. I se închină Domnului, I se aruncă la picioare (Mc. 7, 25) și zice: „Doamne ajută-mă!", iar invocării dispreţuitorului, atrocelui, nemilosului proverb cu pâinea rezervată copiilor și tăgăduită câinilor ce replică îi dă? Îl neagă cumva ori protestează, ori îi denunță cruzimea, ori îl discută, (cum ar fi putut prea bine – chiar în limitele politeței – face?) Nu, câtuși de puțin. Îl confirmă; zice: „Da, Doamne".

f) Prin ***smerenie***. Încuviințând afirmația Domnului: „Da, Doamne", cananeanca dă dovadă și de mare smerenie, deoarece se recunoaște a fi nu mai puțin nevrednică de mila Sa decât un biet animal (socotit de popoarele orientale ca spurcat);

g) Prin ***inteligență***. Printr-o mare și iscusită inteligență și un răspuns pe cât de neașteptat, pe atât de extraordinar și de abil și care pe Domnul – iubitor de vorbire mintoasă – trebuie să-L fi încântat. Domnul nu a disprețuit folosirea deșteptăciunii și rațiunii omenești: răspunsul dat în problema dajdiei, în cazul femeii surprinse în adulter, în al femeii succesiv măritate cu șapte frați ori în formularea întrebării cu privire la natura botezului practicat de Înaintemergătorul Ioan. De fiecare dată Domnul răspunde ori întreabă cu acea superioară iscusință a minții, care-i pune în derută pe cei ce veniseră să-L ispitească. Așa și cananeanca: politicoasă, supusă, smerită, dar și strălucit de inteligentă, pricepându-se a răspunde prompt și ingenios! Și înțelept! (E în răspunsul ei un amestec de sfătoșenie, agerime și subtilitate care farmecă și biruie).

De aceea și trece examenul cu brio și ia o notă peste calificarea maximă, ia – cum ar veni – zece plus. Se alege – doar ea, numai ea – din toți și toate cărora Iisus le-a făcut o minune pentru că L-au rugat și au crezut în El, se alege, ea singura, cu apelativul: „O, femeie!" Vocativul acesta exclamativ e absolut unic în Evanghelii. Tot unic este și adjectivul „mare" din sintagma „mare este credința ta". Nimănui altcuiva nu-i spune Domnul „mare este credința ta". Și tot nimeni nu se învrednicește de cinstitoarea, aleasa, suprema învoire: „fie ție după cum voiești". Nu (ca celorlalți) „după credința ta", ci „după cum voiești". E o nuanță care nu ne poate scăpa. Rezultatul, firește, e același în toate cazurile. Aprecierea, de asemenea. Dar modul de exprimare e diferit – și nu se cade a nu fi luat aminte. Cananeencei i se acordă har peste har, **se vede limpede că Examinatorul, după ce a căznit-o, dorește acum să o copleșească: și o cinstește cum știe El, clătinat și îndesat, din belșug și din prea plin, boierește, împărătește**.

Bine este a deduce din pilda aceasta că dintre însușirile plăcute Domnului I-au stârnit bucuria și admirația: credința, dezinteresarea, curajul, stăruința, bunăcuviința, smerenia și inteligența. Domnul iubește pe credincioși, pe altruiști, pe stăruitori. Și nu mai puțin pe curajoși, pe cuviincioși, pe inteligenți. Frica, obrăznicia și prostia nu-s plăcute lui Hristos. Cananeanca – lipsită de aceste urâte însușiri – ne-o spune deslușit. Osebitul ei succes la excepționalul examen semnifică biruința unor virtuți creștine de noi nu îndeajuns proslăvite. Fie ca răspunsul pe care-l vom da la sfârșitul mai lungului examen ce este viața fiecăruia dintre noi, să ne învrednicească și el desigur nu de mențiunea „magna cum laude", obținută de femeia cananeancă, însă măcar de nota de trecere sau poate chiar, din mila Judecătorului, de notă bună! Amin!

Din Patericul Sfântului Sava

În fiecare dimineață să te gândești că *trebuie să dai răspuns lui Dumnezeu* pentru toate faptele tale, și nu vei păcătui înaintea Lui, și frica Lui totdeauna va fi cu tine.

Sf. Maxim Mărturisitorul răspunde

Ce înseamnă: „Opriți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu." (Psalmul 45, 10)?

Sunt **șase opriri** prin care putem cunoaște pe Dumnezeu: prima e de la săvârșirea păcatului; a doua, de la hrana care ne aprinde; a treia, de la amestecul cu cei ce viețuiesc fără strajă; a patra, de la îndeletnicirea care ne depărtează de la viața cea după Dumnezeu; a cincea, de la avuția cea vrednică de osândă, care trage mintea spre multe; a șasea înseamnă a nu mai avea peste tot o voie proprie. Aceasta este lepădarea și ascultarea cea adevărată și după Dumnezeu.

spovedit, m-am împărtășit. Trăiesc momente mari, cele mai mari din viața mea! **O răscruce a vieții! M-am lăsat cu totul în voia lui Dumnezeu**.

22 noiembrie 1943: Fericirea este sensul întregii noastre vieți. Și eu vă mărturisesc azi, după ani de suferință, meditație și frământări, cu viață aspră, că Viața nu are nici un sens fără Hristos! Că toate alergările noastre, fără Iisus sunt deșertăciune și goană după vânt!

20 Februarie 1945: Viața cotidiană are un aspect uniform. Viața interioară mi-e simplă, vie, plină și mare, cu doruri și vise pe care eu le trăiesc și le simt vii în sufletul meu. Mă lupt cu păcatele. Și cu cât mă adâncesc mai mult în mine, cu atât găsesc altele noi. Dar cu ajutorul Domnului le birui.

25 mai 1945: Nu căutați să vă îmbâcsiți mintea cu felurite cunoștințe inutile din această lume, căci asta nu zidește sufletul cu nimic... Nu cunoștințe multe ni se cer nouă, ci virtuți și fapte bune... Mulțumesc din toată inima Bunului Dumnezeu pentru suferința ce mi-a trimis-o. Căci prin suferință mi-am purtat lumina sufletului și am găsit calea Vieții. Vă rog din suflet citiți Biblia.

25 iunie 1945: Un gând simplu, de iubire, sau o vorbă bună pe care-o adresați unui om necăjit azi, poate valora mai mult decât orice comoară de aur.

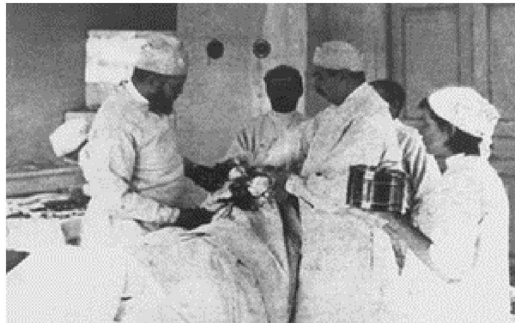
23 septembrie 1945: Rugăciunea este expresia cea mai curată a iubirii de Dumnezeu și de aproapele. **Când vei ajunge să te poți ruga cu adevărat, cu adevărat ai realizat pacea, fericirea**. Eu încerc mereu și Bunul Dumnezeu mă ocrotește și-mi dăruiește atâta de mult, încât am ajuns să văd la fiecare pas făcându-se câte o minune. Trebuie să fiu sincer și să recunosc că nu realizez decât foarte puțin, că încă n-am ajuns a mă ruga cu toată inima curățită de griji, păcate și gânduri lumești— căci păcatele mă țin strâns legat de lumea aceasta văzută – dar numai cine a gustat din bucuriile adânci ale sufletului, acela numai le poate înțelege.

20 noiembrie 1945: Mă preocupă în mod deosebit problema păcatului. Din iunie 1943, când am trăit prima zguduire sufletească provenită de pe urma conștiinței păcatului, mi-am dat seama că pe măsură ce mă adâncesc mai mult în mine însumi descopăr noi păcate. Iar **în adâncul cel mai tainic al inimii am găsit izvorul nesecat al vieții, dragostea**. Mi-am dat seama că am nesocotit acest dar.

Crăciun 1945: E noapte. Tocmai am citit Acatistul Domnului. Am făcut un Crăciun mai frumos decât o poveste! Sufletește m-am simțit mai pregătit decât în alte rânduri. Am simțit, prin greutatea suferințelor trăite pentru învierea sufletului, răspunderea ce mă apasă privitor la mântuirea propriului meu suflet, a familiei, rudelor, prietenilor, vrăjmașilor, neamului întreg. Și cu cât urcam mai sus pe scara idealului, cu atât mă vedeam mai mic, mai păcătos, iar idealul mai înalt, desăvârșit: Hristos! Și iată așa, încet-încet, toți idolii adolescenței s-au năruit. Vălul de pe ochi a căzut prin lupta cu păcatul și în fața a rămas vie, senină, icoana Domnului Iisus Hristos!

7 martie 1946: Purtam în sufletul meu chipul unei fete, iubita mea, dar pe această fată niciodată n-am putut s-o întâlnesc întruchipată într-o făptură reală. Așa încât, am rămas la modul meu de a trăi Iubirea. Revărsând-o în toate ființele, dar rămânând cu un gol în inimă, care se aștepta umplut. La început a fost greu de tot. Dumnezeu însă, a fost mereu cu mine. Nu m-a părăsit nici o clipă. Am început să înfrunt suferințele trupului și, încet, încet, am început a gusta din bucuriile noi. Am văzut că sunt un om păcătos. M-am cutremurat de păcatele mele, de neputința mea. Mi-am dat seama atunci că eu, care doream cu toată inima o lume ideală, eu însumi, eram un păcătos. Deci, mai întâi trebuia să devin eu, om curat, un om nou. Și am început să mă lupt cu răul din mine. Încet, încet, a coborât în mine lumina adevărului.

15 mai 1946: Toți umblăm după fericire. Toți o dorim, toți o căutăm. Căutați fericirea în sufletele voastre. Nu o căutați în afara voastră. **Să nu așteptați fericirea să vină din altă parte, decât dinlăuntrul vostru, din sufletul vostru, unde sălășluiește Domnul Iubirii, Hristos**. Dacă veți aștepta fericirea din afara voastră, veți trăi decepții peste decepții și niciodată nu o veți atinge. Să vă spun atât: Căutați Iubirea și trăiți-o cu multă smerenie...

Sf. Luca al Crimeii (stânga) în sala de operație

Interviul săptămânii

DE VORBĂ CU IOSIF DOCTORUL

„Medicina naște în mod firesc rugăciune."

De câtăva vreme ne-am dorit, probabil în asentimentul multora dintre frați, să-l ascultăm vorbind pe Iosif doctorul. Oare este cineva dintre noi care să nu-l fi căutat (punându-i, adeseori și prin insistențe, răbdarea la încercare...), pentru sine sau pentru apropiați, și să nu fi primit ajutor? De fiecare dată am așteptat să ne asculte, să ne ajute. Acum a venit rândul său să fie ascultat, căci așteptarea ne-a fost răsplătită. Deși dând răspunsuri scurte, vă lăsăm să savurați miezul plin al acestora.

Ai trei copii. A fost mult diferită copilăria ta față de a lor? Crezi că e mai greu să fii copil acum?

Este cu mult mai minunată copilăria lor decât a mea. Nu îmi pot imagina cum este să Îl cunoști pe Hristos cu inima și ochii prunciei, pentru că nu am avut această experiență. La vârsta lor eu nici măcar nu eram botezat. Cred însă că această dintâi dragoste trăită ca și copil nu va fi cu ușurință afundată pentru prea mult, iar gustul roșcovelor lumii celei înșelătoare nu va sătura și convinge la nesfârșit sufletul ce a simțit în copilăria sa gustul Pâinii celei vii Care S-a pogorât din cer.

să fie în ceruri.

După război, în plină perioadă comunistă și de prigoană a Bisericii, Mănăstirea Vladimirești aduna, prin predicile și sfaturile Părintelui Ioan Iovan, 20.000-30.000 de oameni. Se făceau spovedanii colective și se practica împărtășania cât mai deasă cu putință. În noaptea de 30 martie 1955, Securitatea intervine în mod abuziv în mănăstire, printr-o amplă desfășurare de forțe, arestând mai multe persoane, cei vizați fiind Părintele Ioan Iovan și Maica Mihaela, care vor fi duși apoi la Penitenciarul din Galați, fără mandat de arestare. Este supusă unui șir de interogatorii chinuitoare care vor dura cinci luni de zile. Maica își recunoaște deschis trecutul, se dezice fără teamă de ideologia comunistă, mărturisind că va lupta mereu împotriva ateismului. Recunoaște, de asemenea, că a ascuns fugari în mănăstire și că nu i-a denunțat din spirit de solidaritate. Așa cum s-a întâmplat și în cazul altor deținuți politici, și Maicii Mihaela i s-au mai fabricat false capete de acuzare.

Adusă la Tribunalul Militar București, alege să se predea cu întreaga ființă în mâinile lui Dumnezeu, declarând în încheierea interogatoriului: *„Refuz orice apărare. Mi-L aduc pe Dumnezeu să mă apere și n-am nevoie de nicio apărare a oamenilor“*. Este condamnată la 25 de ani muncă silnică și 10 ani degradare civică, pentru „crimă de uneltire contra ordinii sociale“.

Va executa o parte din pedeapsă în lagărul din Miercurea Ciuc, acolo unde, cu ani în urmă, și fratele ei murise. Regimul de închisoare distrugător, oboseala și slăbiciunea excesivă a trupului sunt cauzele unei boli grave, dar pe care o va purta, refuzând operația, „din motive personale“. În 1960 este transferată la închisoarea din Arad, apoi adusă la sinistra închisoare Jilava pentru noi cercetări. O mărturie duioasă va da despre Maica Mihaela Viorica Stănulețiu-Călinescu, pe care Dumnezeu a mângâiat-o în tenebrele Jilavei cu prezența luminoasă a Mihaelei: *„În camera aceasta din Jilava am cunoscut-o pe Maica Mihaela (...), pe care o port în suflet alături de marii martiri ai neamului românesc. Călugărița de la Vladimirești, o femeie de 40-50 de ani, scundă și slăbuță, cu o voce și o privire calde, ce răspândeau bunătate, era săritoare la necazurile celor din jur și deosebit de modestă“*. Lunile de iarnă petrecute la Jilava îi vor șubrezi sănătatea și așa destul de precară. Vor contribui din plin și cele trei zile de pedeapsă la izolator „pentru faptul că s-a găsit asupra ei un săpun scris“.

La 21 februarie 1961 Maica Mihaela este transferată din nou la Miercurea Ciuc, cu diagnosticul de cancer esofagian. Pe drumul spre Miercurea Ciuc, care va dura 20 de ore, va depăna amintiri cu Viorica S.-Călinescu: *„Securitatea nu reușise să și pună amprenta pe sufletele noastre. Vorbeam aceeași limbă, aveam aceleași simțăminte, aceleși frământări sufletești, aceleași aspirații, aceeași nesfârșită dragoste pentru acest neam, aceeași dorință de înălțare spirituală, de luptă permanentă împotriva răului din noi și din jurul nostru, până la sacrificiul suprem*“. Tot Vioricăi îi mărturisește premonitoriu, dar „nu cu teamă, nu cu regret, nu cu revoltă, ci ca o curgere normală a firului vieții, ca o împlinire logică a destinului ei: *‹‹Mă duc să mor și eu acolo unde a murit fratele meu››*“. În ziua de 20 aprilie 1963, Maica Mihaela va porni pe un alt drum, de data aceasta pe cel al veșniciei, lăsând în urma ei un mesaj testamentar:

„Am vorbit despre Hristos și am mers, în parte, după puteri, pe urmele Lui. Acum suntem total ai lui Hristos și, alături de El, drumul nostru înseamnă numai dragoste și lăsarea tuturor celorlalte și a răzbunării în seama lui Dumnezeu. Iar grija noastră să fie una singură, aceea de a cunoaște voia Lui și apoi de a o îndeplini întocmai“.

Pentru rugăciunile Maicii Mihaela și ale tuturor Mărturisitorilor și Sfinților neamului nostru, să avem și noi această grijă!

VALERIU GAFENCU

69 de ani de la plecarea spre veșnicie

„Sunt aproape de Iisus Hristos, pentru că Iisus Hristos se afla în Valeriu. Credința lui Valeriu îmi dădea și mie tărie. Iubirea lui Valeriu m-a supus desăvârșit iubirii lui Hristos. Astăzi, întocmai ca acum treizeci și unu de ani, mă simt strâns aproape de Valeriu și, împreună cu el, strâns aproape de Domnul nostru Iisus Hristos."

Acestea sunt cuvintele lui Ioan Ianolide, cel mai bun prieten și împreună-pătimitor în temniță cu Valeriu Gafencu, scrise după parastasul făcut pentru Sfântul închisorilor în 18 februarie 1983. Ce am putea spune noi despre Valeriu? Câteodată cuvintele ori nu sunt de ajuns, ori sunt în plus și nefolositoare. Și totuși, cum am putea întredeschide inima acestui sfânt? Din mila lui Dumnezeu s-au păstrat scrisorile trimise de Valeriu din închisoare, surorilor sale. Din ele am selectat câteva fragmente (gânduri, lupte, descoperiri), suficiente pentru a contura frumusețea acestui crin nepătat.

14 octombrie 1942: În viața lumii blestemate de aici mă simt singur. Îmi petrec timpul gândindu-mă mereu la Dumnezeu. Singur Dumnezeu mă înțelege pe deplin și pe El, spre marea mea mulțumire sufletească, îl simt veșnic lângă mine, ocrotindu-mă și luminându-mi Calea.

21 iunie 1943: O zi uriașă! M-am

Sf. Cuv. FILOTEEA,

Mucenița din Atena

Sfânta Filoteea s-a născut în Atena în anul 1522, din părinți binecredincioși și de neam bun, Sirigha Paleologu și Angel Venizelu, care au dobândit această pruncă, ce a primit la botez numele Revula, după îndelungate rugăciuni către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, după vreme de 5 ani binecuvântata familie nu avuseseră nici un copil. Revula primise de la Dumnezeu multe daruri, atât în ceea ce privește frumusețea trupească, cât și cea sufletească, daruri pe care părinții săi i le-au cultivat încă din copilărie.

În acele vremuri în care Grecia suferea sub jugul turcesc, atenienii își căsătoreau copiii de mici. Și părinții Revulei, din dorința de a li se umple casa de copii, au căsătorit-o de tânără (de la vârsta de 14 ani), fără a-i cere părerea, cu un tânăr bogat, dar puțin credincios, care a chinuit-o mult. Însă ea a răbdat, rugându-se Domnului pentru întoarcerea la credință și îndreptarea soțului ei. După trei ani, soțul Revulei a murit într-un naufragiu, iar ea rămas văduvă la vârsta de 17 ani.

După moartea părinților ei, în anul 1550, a ridicat o mănăstire de maici cu hramul Sfântul Apostolul Andrei și, deși a moștenit o avere uriașă, atât de la soț, cât și de la părinți, a ales viața monahală, primind numele Filoteea. Împreună cu ea au fost tunse în monahism alte 12 femei dintre slujnicele ei, care au urmat-o. Cu timpul, mulțime de fecioare din familii aristocratice au intrat în mănăstirea Sfintei Filoteea.

Devenind de acum egumena mănăstirii, Sfânta, după ce a pus o bună rânduială duhovnicească, s-a îngrijit de tinerele sărace din Atena, înființând un internat pentru a le ajuta să învețe carte, precum și cele ale gospodăriei. În numai câțiva ani, internatul de la Sfântul Andrei, s-a transformat în cel mai important centru de învățământ din Atena. Paralel cu internatul a fost întemeiat și un spital și o cantină pentru săraci.

Sfânta Filoteea făcea tot posibilul să răscumpere cât mai mulți greci luați ca sclavi de turcii care stăpâneau în acele vremuri Atena. Odată, patru femei au reușit să fugă de la stăpânii lor turci, care le-au cerut să renunțe la religia creștină, adăpostindu-se în mănăstirea Sfintei Filoteea. Turcii, auzind unde s-au ascuns fugarele, au dat buzna în chilia sfintei și au bătut-o, după care au dus-o în fața guvernatorului, fiind amenințată că dacă nu renunță la Hristos va fi tăiată în bucăți. Rămânând neclintită în credință, este totuși eliberată. Însă, de atunci, în inima ei a început să crească dorința de a pătimi moarte mucenicească.

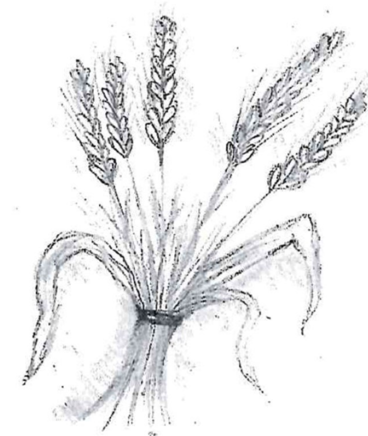
Întorcându-se la mănăstirea sa, ea a continuat să trăiască în înfrânare, rugăciune și priveghere, dobândind darul facerii de minuni. Treptat, Cuvioasa a devenit mama duhovnicească a întregii Atene. Pentru credința și patriotismul său, și-a câștigat astfel, nu numai un loc între sfinți ci și între eroii nemului său.

Sfânta a mai construit o mănăstire în Atena, unde le-a așezat pe monahiile mai în vârstă, nevoindu-se aici alături de ele. În ciuda multelor sale îndatoriri, niciodată nu a făcut rabat de la rugăciune și de la programul slujbelor, în favoarea lucrului.

În ajunul praznicului Sfântului Dionisie Areopagitul, ocrotitorul Atenei, în timpul privegherii, turcii au prins-o pe Sfânta Filoteea în biserică și au torturat-o, lăsând-o mai mult moartă decât vie. Totuși, după plecarea turcilor, Sfânta a reușit să se împărtășească cu Sfintele Taine, apoi a trecut la cele vesnice pe 19 februarie 1589. Sfintele sale moaște au fost mutate mai apoi în catedrala mitropolitană din Atena.

Să avem rugăciunile ei!

I.G.

IMN ÎNCHINAT CELOR CĂZUȚI
Valeriu Gafencu

Pe drumul veșniciei tu te-ai dus
Și ne-ai lăsat ca testament iubirea
Vestită de-Împăratul Iisus:
În ea găsi-vom pururi fericirea.

Te-ai dus și ne-ai lăsat în urma ta
Nădejdea revederii-n Paradis,
Mereu vei fi cu noi și-om aștepta
Să ne-ntâlnim cu sufletul deschis.

Ne-ndemni pe cei ce-n viață am rămas:
Luptați uniți și în același pas,
Zidiți lui Dumnezeu altare sfinte,
Pășiți pe Calea Vieții înainte!

Cei patru stâlpi ai anului 2021

CREDINȚA (II)

Cuvânt al Sf. Teofan Zăvorâtul

Credința este primirea cu inima a adevărurilor mântuitoare.

Îndreptarul credinței e alcătuit din următoarele trei părți:

- **cunoașterea conținutului** credinței

- **primirea cu inima** a conținutului acesteia și

- **aducerea vieții proprii** în rânduiala pe care o arată credința.

Cea dintâi treaptă este *cunoașterea credinței*. Dacă vom cerceta toată Revelația dumnezeiască de la începutul ei până la sfârșit, în mintea noastră se va zugrăvi toată iconomia mântuirii noastre, altfel spus minunata purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru noi. Despre aceasta vestește toată Scriptura, despre aceasta ne învață toate scrierile Sfinților Părinți, cu aceasta s-au luminat toți bărbații mari. Și orice minte care însetează de adevăr nu-și va afla deplina îndestulare decât primind toată această învățătură. Mărturisirea credinței, a cărei esență este cuprinsă în Crez, pune fiecare lucru la locul său și prezintă totul într-o asemenea armonie, că nu se poate schimba nimic fără a strica întregul. Tabloul purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru noi alcătuiește atmosfera minții noastre, în care fiecare lucru își are locul său. A cunoaște aceasta este datoria fiecărui credincios. În ce vei crede dacă nu vei cunoaște învățătura?

Să presupunem că cineva știe toate acestea; oare înseamnă că are credință adevărată? Nu: aceasta e doar cunoașterea credinței, dar nu este încă credința. Credința începe din clipa în care *conținutul ei începe să intre în inimă și să lucreze acolo simțământul care îi este propriu*. Credința este primirea cu inima a adevărurilor mântuitoare. Să zicem că această învățătură este primită cu inima. Ce simțământ va încerca atunci omul? Va începe a se smeri, ca unul care nu și-a păzit rânduiala sa, ci a vătămat cu toate relele chipul lui Dumnezeu. Dar va fi și în starea unuia care însetează de Domnul, Îl caută, năzuiește spre El. Cel care începe să creadă este asemenea bolnavului care, văzând că boala sa nu se mai vindecă, dorește și caută doctor iscusit.

Să zicem că starea aceasta este în om: încă nu e tot ce pretinde dreptarul credinței. *Trebuie să intrăm cu fapta în rânduiala de viață pe care ne-o arată credința*. Credința spune: „Încredințează-te Domnului” – și trebuie să te încredințezi Lui. Credința spune: „Luptă-te cu patimile” – și trebuie să te lupți cu ele. Credința spune: „Primește prin Taine harul lui Hristos” – și trebuie să-l primești. Roadă și mărturie a acestei ascultări vor fi simțirea și trăirea lucrărilor mântuitoare ale sfintei credințe. Un asemenea om va simți că, deși este păcătos, totuși nu va pieri, fiindcă e mântuit de Domnul; că deși e slab, totuși, cu puterea harului primit prin Taine nu se lasă biruit de păcat; că deși este mai neputincios decât vrăjmașii, totuși, stând sub ocrotirea Domnului, Care l-a luat sub acoperământul Său, nu va fi învins de ei.

Așadar, îndreptarul deplin al credinței noastre începe cu cunoașterea, trece prin simțământ și se împlinește cu viața, punând stăpânire prin aceasta pe toate puterile ființei noastre și înrădăcinându-se în temeiurile ei. Câtă vreme sufletul face încă cunoștință cu credința, el poate fi clătinat de întrebări, dar după ce se vindecă prin credință, atunci nedumeririle nedezlegate nu mai înseamnă absolut nimic pentru el.

Pe unul ca acesta nici să nu încerci să-l rătăcești cu filosofări: *toate nedumeririle și îndoielile sunt pentru sufletul credincios ca loviturile firelor de nisip într-un perete tare*. Iar răspunsul lui va fi: „Eu știu că adevărul e în credința noastră, fiindcă *trăiesc puterea ei cea vindecătoare* și fiindcă eu pe această cale am primit puterea cu care lucrez, fără a fi clătinat de nimic, cu care am fost vindecat de toate neputințele mele și am fost adus la Dumnezeu, prin împărtășirea cu Hristos, care alcătuiește miezul vieții mele duhovnicești.”

19 februarie:
SF. TEODOR DE LA SANAXAR (Rusia) (†1791)

La 25 de ani, în plină ascensiune a carierei militare și ducând o viață de petreceri, lasă toate când vede pe unul dintre tinerii săi prieteni murind brusc, după o noapte de băutură. Trăiește ani de zile în pustie, iar după alți ani de nevoință monahală, i se dă în grijă săraca mănăstire Sanaxar, de lângă Sarov. O aduce la înflorire mai ales duhovnicească, Sf. Teodor fiind un premergător al stareților de la Optina.
Sfântul era foarte milostiv. Unul dintre frați i-a spus odată că lucrătorii care zideau o clădire în mănăstire luaseră mai mulți bani decât fusese înțelegerea, gândind că mănăstirea va primi apoi alții. Starețul i-a spus: Frate, sunt oameni săraci. Banii aceia să le fie de milostenie.

File de pateric românesc

Maica Mihaela Iordache, mucenița lui Hristos

„Sfințenia reprezintă filozofia concretă a Bisericii, Sfinții de toate felurile (apostoli, profeți, martiri și monahi, clerici și laici) fiind încă din vechime primii filozofi ai Creștinismului. Viețuirea lor paradoxală, existența lor radical evanghelică, răstignită pe Crucea Iubirii jertfelnice de Dumnezeu și de aproapele, reprezintă suprema și permanenta provocare a Evangheliei la adresa existenței lumii, cât și a demisiilor morale ale ‹‹creștinilor›› doar cu numele“.

(Diac. Ioan I. Ică jr)

Dacă Sfințenia este imperativul nostru al tuturor, „fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul“, calea spre Sfințenie trece neapărat mai întâi prin cruce, prin suferință, dar nu orice suferință, ci una asumată și numai în Hristos. Despre o cale prin crucea suferinței asumate în Hristos vom vorbi în acest număr al revistei și despre un suflet mare care și-a asumat această cruce, pentru că, așa cum spunea Părintele David de la Iovan Dol, „*omul este mare după cât poate îndura și după câte chinuri poate suporta și după câți oameni poate purta în inima sa*“.

Maica Mihaela Iordache, căci despre ea este vorba, a fost un astfel de om. Marieta (cum va fi numită la botez) s-a născut în 14 noiembrie 1914, într-o familie cu încă patru copii din județul Galați. Urmează liceul, apoi facultatea la Academia Națională de Educație Fizică, pe care o încheie cu succes. Nu profesează decât sporadic, pentru că se va implica în organizația de fete, numită Cetățuile, a Mișcării Legionare. Participă din plin la toate activitățile organizației, inclusiv la taberele de muncă din timpul verii, „mâinile devenindu-i aspre ca o perie de sârmă“, prevestind parcă începutul martiriului.

Peste ani, Sofia Cristescu Dinescu va creiona profilul sufletesc al Marietei de atunci: „*Era micuță, delicată, plină de farmec copilăresc, dar adânc cunoscătoare a ceea ce este esență în desăvârșirea morală și spirituală a omului care s-a pus în slujba unui ideal mare*“. Oare câți din tinerii de astăzi mai au un ideal mare? Dă, Doamne, să fie cât mai mulți!

Urmează în viața Marietei un moment crucial. În acțiunea de lichidare a Mișcării Legionare, Marieta este arestată, anchetată, bătută, dar peste toate trece cu demnitate ajutată fiind de un caracter dârz clădit cu multă trudă și rigoare. Internată în lagărul de la Mănăstirea Suzana, Marieta, la doar 22 de ani, dă și aici dovadă de o forță interioară extraordinară. „*O fetișcană de 22 de ani, cu ochii verzi și două codițe împletite pe urechi și legate la spate (...) venea din beciul jandarmeriei cu încă trei fete. Nu se puteau ține pe picioare, căci fuseseră bătute la tălpi, dar aveau un moral minunat, întreținut de cea mai mică, mai fragilă și mai tânără dintre ele. Noapte de noapte, Marieta stătea în genunchi și se ruga Maicii Domnului să-i arate calea spre curăție sufletească și trupească, spre binele țării și spre dragostea lui Hristos*“ (Ana Maria Marin).

În octombrie 1938 evadează din închisoare, coborând pe geam, dar își produce o fractură la coloană. În ciuda acestui accident, reușește să scape de urmăritori și rătăcește mai mult timp prin păduri. Mai târziu ajunge în casa Anei Maria Marin, care o va îngriji cu multă atenție până când își va reveni. Se întoarce la casa părintească și va sta ascunsă în podul casei, răstimp în care se roagă, meditează, scrie și pictează icoane de o rară frumusețe. Lagărul de la Suzana se desființează, scutind-o de alte neplăceri, dar evenimentele dureroase nu întârzie să apară într-o Românie tot mai greu încercată. Uciderea în penitenciarul de la Miercurea Ciuc a fratelui ei, Nicoară Iordache, inginer chimist, asistent universitar la Politehnică, angrenat și el pe frontul legionar, va declanșa în sufletul Marietei adânci frământări sufletești, dar care îi vor înlesni drumul spre mănăstire. Vremurile tulburi prin care trece țara îi întăresc și mai mult hotărârea de a-și încredința viața lui Hristos. Astfel că în anul 1942 intră în obștea Mănăstirii Vladimirești.

Încredințându-și viața Mirelui Ceresc, sora Maria își duce crucea viețuirii în mănăstire cu smerenie, în rugăciune și dăruire necondiționată. Mergea la ascultările cele mai grele, deși avusese cândva o fractură la coloană. Dar ca să nu cârtească celelalte surori, de exemplu la secerat, secera în genunchi până-i sângerau. Când porumbul din jurul mănăstirii era destul de mare, se ducea și făcea acolo rugăciuni și mii de metanii. Dacă la bucătărie era vreo mâncare ce trebuia să fie fiartă noaptea pentru a fi gata pentru a doua zi, surorile se retrăgeau la chiliile lor, pentru că știau că sora Maria va avea grijă de mâncare, deși ziua muncea din greu. Mergea cu oile pe ger, vânt sau ploaie, cu o bucată de mămăligă în traistă, și de multe ori, din cauza gerului cumplit, venea cu ea înghețată tun. Postea zile în șir, nu se supăra niciodată, dacă o nemulțumea ceva, iar pentru toate împrejurările găsea un răspuns. După doi ani este rasoforită, iar în 22 septembrie 1946 este călugărită, primind numele de Mihaela și ascultarea de secretară a mănăstirii.

Dârzenia și spiritul de jertfă care o caracterizau o fac să apere cu propriile brațe altarul mănăstirii într-o zi a anului 1944, când soldații sovietici au dat năvală în biserica mănăstirii, vrând să o prade și să tragă cu arma în icoana Maicii Domnului. Fără nicio ezitare, Maica Mihaela s-a așezat în fața icoanei, preferând să fie ea împușcată. Nu a fost, pentru că mai avea de îndurat multe prigoniri, și astfel plata ei multă